

Alle utlendinger har lukka gardiner

HJEMVEIENE, DE SITTER klistra på hjernen. Hver dag det var samme greia. Mamma sa han skulle hente meg, og broren min protesterte, alltid, men likevel kom til skolen min, hilsa på de voksne og tok med meg hjem. Jeg gikk bak, han først, og foran oss Røverkollen lå som fredeligste borettslaget, med blå himmel og fremdeles med julepynten blinkende som diskokule i høyeste blokka, for chipperne ennå ikke hadde fjerna. En gang broren min peka på vindua i tredje etasje utafør blokka til Julia og bare: se, alle utlendinger har lukka gardiner. Jeg så litt nøyere, gardina så ikke norske ut, blondgardiner først og så de feitesten røde gardina bak med gull på, helt lukka. Jeg bare: hvem bor der, og broren min bare: afrikanere, hvem ellers, og jeg bare: hvorfor har de lukka gardiner, og broren min tok noen skritt tilbake, snudde seg mot og blikka meg heftig, opp og ned, fra skoa til ansiktet, som om var jeg den største rotta, og bare: fordi de ikke vil noen skal vite hva som skjer hjemme i huset vel.